

El primer examen de Ben Alí

El pròxim 2 d'abril Tunísia té convocades eleccions legislatives i presidencials, les primeres sense la presència absoluta del líder de la independència Habib Burguiba. El seu successor, el general Zin Ben Alí, s'hi juga la continuïtat.

Antoni Castel

Tunísia celebrarà el diumenge pròxim, 2 d'abril, les primeres eleccions legislatives i presidencials sense Habib Burguiba, el *combatent suprem* que conduí amb mà de ferro, però també amb habilitat almenys fins la seva decadència senil, aquest país magribí des de la independència fins al 7 de novembre de 1987, quan el primer ministre, el general Zin Ben Alí, el destituí amb la col·laboració de diversos met-

ges que certificaren la incapacitat per continuar com a cap d'estat.

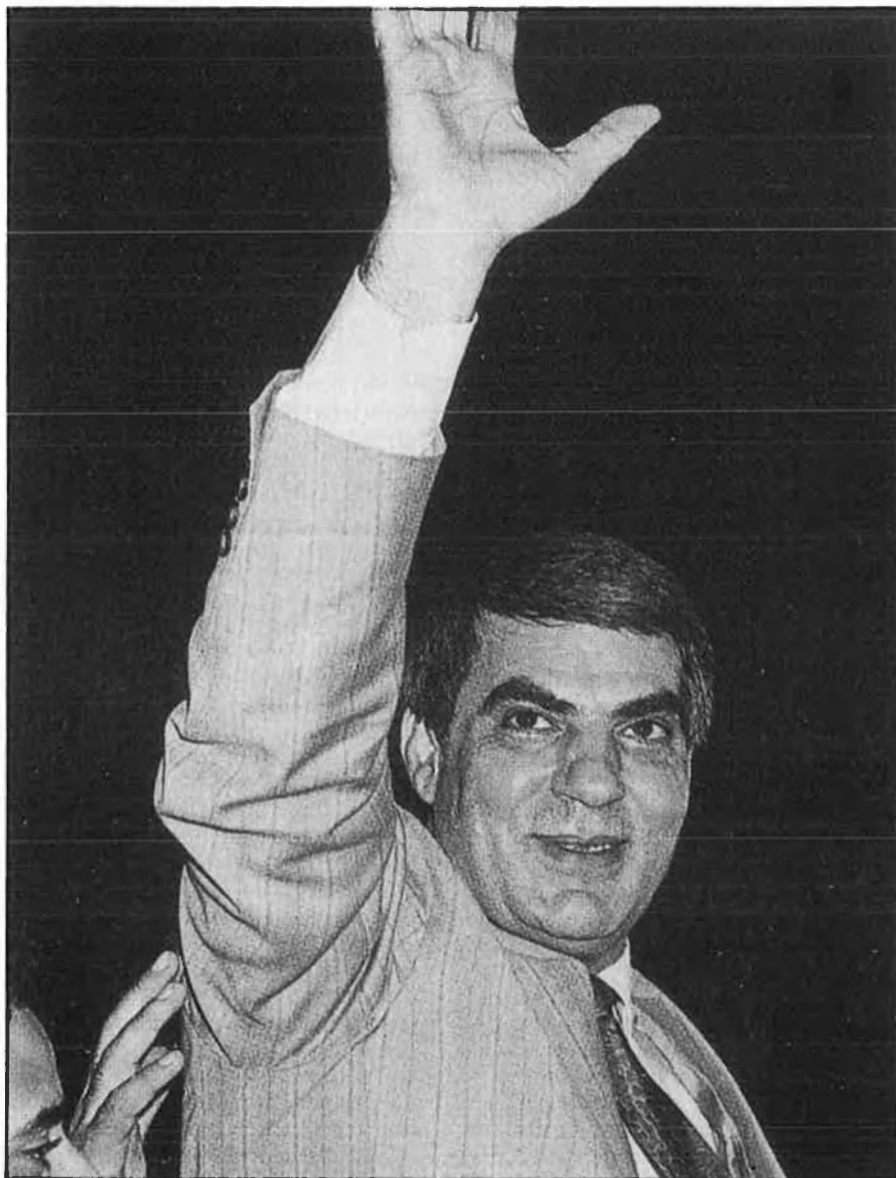
Ben Alí, fins el 7 de novembre un discret militar, ha demostrat durant aquest any i mig la seva capacitat per desburguibitzar Tunísia sense traumes. La feina era bastant difícil perquè l'obstinació del *combatent suprem* havia facilitat l'emergència de l'islamisme en un país de tradició tolerant i bastant vinculat a Occident. A més, el Partit Socialista Neodesturià —fundat per Burguiba— i la Unió General de Treballadors Tunisians (UGTT), els

dos pilars del règim, estaven parilitzats; l'economia estava en ruïna i existia un contenciós territorial amb Líbia. Ben Alí obrí a poc a poc espais polítics a l'oposició, alliberà els presos, en la seva major part militants del Moviment de la Tendència Islàmica (MTI), garantí els drets dels islamistes i netejé el partit desturià de personatges retrògrads.

Les presidencials, amb candidat únic, es presenten com un examen de la gestió de Ben Alí. Ningú dubta, ni els islamistes, que també han donat suport a la candidatura, que Ben Alí assolirà un brillant resultat. Les legislatives seran més disputades, per a formar el primer Parlament plural de la història recent de Tunísia. L'Agrupació Constitucional Democràtica (ACD), nou nom del partit desturià, obtindrà la majoria absoluta sense problemes perquè els tunisians encara l'identifiquen amb la independència i, naturalment, amb Ben Alí. L'única incògnita de la consulta és, per tant, conèixer la força d'una oposició que ha pogut fer campanya sense obstruccions i amb llibertat de premsa.

El Moviment dels Demòcrates Socialistes (MDS), dirigit per l'ex-desturià Ahmed Mestiri, podria convertir-se en la segona força política si aconsegueix captar part del vot urbà crític amb l'hegemonia dels *constitucionals*. Els islamistes del MTI, que s'han vist obligats a canviar el nom i ara es diuen Partit del Renaixement, s'enfronten a un repte complicat perquè han de demostrar que a més de la seva capacitat mobilitzadora tenen el suport de part de la població, la més sensible al discurs radical i ortodox. La resta de partits són testimonials a nivell electoral i redueixen la seva influència als cercles intel·lectuals, amb formació occidental. Es tracta de petites formacions comunistes, de tots els signes, que és molt difícil que assoleixin representació al Parlament.

Tunísia, seguint la tradició i la política d'obertura de Ben Alí, s'ha col·locat a l'avantguarda del Magrib en la defensa dels drets humans i les llibertats cíviques. La prova, el pròxim dia 2 d'abril. □

Zin Ben Alí.

LA DERROTA DELS DEMÒCRATA-CRISTIANS S'INTERPRETA COM UNA DERROTA DELS EEUU

El Salvador, en mans dels Esquadrons de la mort

Antoni Reig

El Salvador, petit país centramerica en plena guerra civil des de fa anys, va celebrar eleccions presidencials el passat 19 de març i les va guanyar el partit d'extrema dreta ARENA (Aliança Republicana Nacionalista), que situarà el seu candidat Alfredo

Roberto d'Aubuisson, el terror arriba al govern d'El Salvador.

Cristiani com a cap d'Estat. Aquest partit, que ha derrotat al fins ara governant Partit Demòcrata-Cristià, està dirigit per personatges com el comandant Roberto d'Aubuisson, estretament vinculat com a líder als Esquadrons de la mort, autors, entre molts altres crims, de l'assassinat de l'arquebisbe Romero i formats per policies i militars.

Els resultats provisionals donaven 55% per a Cristiani, 34% per al candidat demòcrata-cristià, Fidel Chávez, 5% per al candidat del Partit de Conciliació Nacional, també d'extrema dreta, Rafael Morán, i un escarransit 3% per al candidat de la socialdemòcrata Convergència Democràtica i portaveu polític de l'oposició armada FDR (Front Demòcrata Revolucionari), Guillermo Ungo. Les eleccions no van ser normals perquè en molts llocs no es va poder votar a causa del boicot de la guerrilla i de molts altres, van pro-

duir-se combats que van causar 44 morts, entre els quals hi hauria tres periodistes (un d'holandès i dos de salvadorens) morts per l'exèrcit.

Un primer resultat dels comicis va ser la baralla d'Ungo (vice-president de la Internacional Socialista) amb la guerrilla, a la qual va acusar del seu fracàs electoral dient que s'havia equivocat en boicotejar les urnes. Ara bé, tothom ha interpretat la derrota dels demòcrata-cristians com una derrota infligida als Estats Units i a la seva política centramerica. En la seva croada contra el règim sandinista Washington ha creat als països centramericans un seguit de règims amb aparences democràtiques i dirigits per personalitats de caire moderat. El fins ara president salvadoreny demòcrata-cristià Napoleón Duarte era fidel i donava la imatge desitjada, però l'ARENA resulta impresentable a nivell internacional tot i que Cristiani s'ha esforçat per donar una imatge de moderació i s'ha declarat obert al diàleg amb la guerrilla i disposat a pactar un alto-el-foc.

La guerrilla ha manifestat que preferiria poder dialogar amb un representant directe de l'oligarquia salvadorenya i de les forces armades, com es Cristiani, que amb un intermediari de Washington, com és el cas dels demòcrata-cristians. L'administració Bush haurà d'adaptar-se a la nova situació i redefinir la seva política amb el conflicte d'El Salvador. Això no obstant, el preu en vides humanes de la guerra el seguiran pagant diàriament els salvadorens. □

ELS COMUNISTES EXPERIMENTEN PÈRDUES GREUS DE REGIDORS

Onada rosa i onada verda a França

A.R.

La segona volta de les eleccions municipals franceses, 19 de març, sense aportar canvis de gran transcendència, ha comportat un seguit de noves inflexions en els hàbits polítics de l'electorat francès. En primer lloc, cal destacar la creixent abstenció, que ha assolit una xifra rècord en aquesta mena d'eleccions. El fenomen ja s'havia produït en els comicis presidencials, legislatius i cantonals precedents, com també en el referèndum sobre Nova Caledònia. En segon lloc, l'atenció pot centrar-se en un fet no gaire corrent i

Mitterrand malgrat el desgast del poder, guanya seguidors.

és que, de les quatre formacions polítiques clàssiques, el Partit Socialista és l'únic que guanya ajuntaments i regidors, onada rosa, en comparació a les anteriors municipals, i això constitueix una novetat perquè el normal és que el partit, o partits governants, siguin penalitzats per l'electorat.

Continua, doncs, el procés de reequilibris dins l'esquerra clàssica consistent, en l'actual dècada, en una progressió quasi constant del Partit Socialista i en un retrocés també constant del Partit Comunista, ja al caire de la marginalitat política. En aquestes municipals les pèrdues del PC han estat greus. Ara bé, és la nova esquerra, o com es vulgui dir als ecologistes, la que triomfa (onada verda) en aquestes comicis, ja que tripliquen el nombre de regidors obtinguts a les ciutats amb més de 30.000 habitants passant de 48 a 169 (el PS en té 2.640 en guanyar-ne 197 i el PC 1.559 en perdre'n 352).

Per a la dreta els resultats han estat decebedors i només el neogaullista RPR pot vantar-se d'haver conservat París i la totalitat dels seus vint districtes i haver conquerit Lió a la centrista-liberal UDF. Això no obstant, les dues formacions retrocedeixen (RPR 1.606 regidors en perdre'n 188 i UDF 1.481 en perdre'n 194). La causa està en l'entrada amb força, per primera vegada en unes eleccions municipals, de l'extrema dreta del Front Nacional que, de no tenir cap regidor a les ciutats de més de 30.000 habitants passa a 237.

Finalment, cal destacar l'important augment del vot nacionalista a Euskadi Nord, que s'ha traduït en l'elecció de regidors a petits i grans municipis, i la creixent presència nacionalista catalana a Catalunya Nord, que ha situat en els nous òrgans de govern municipals un seguit de militants i simpatitzants. □